

Verouderd Vluchtelingenverdrag leidt tot criminaliteit, islamistisch terrorisme en het failliet van de verzorgingsstaat

Posted on 31 mei 2025 by Gastauteur

*Door Fraser Nelson**

David Lammy kwam als minister van Buitenlandse Zaken meteen met een groots idee: 'progressief realisme'. Hij zou de wereld nemen zoals die is, zei hij, niet zoals hij hoopt dat die zal zijn. Dus niet meer met tegenzin naar gesprekken met Arabische regimes; geen paternalisme jegens Afrika. In plaats daarvan wilde hij banden aangaan met mensen die hij in een vorig leven zou hebben veroordeeld — en hij mikte op meer deals met iedereen, groot en klein.

Handelsakkoorden waren er al snel in overvloed, van India tot de Verenigde Staten, al zullen die weinig veranderen aan de kosten van levensonderhoud of de economie. Maar wat wél een verschil zou maken — een wereld van verschil zelfs —

is een nieuw akkoord over asiel en immigratie. Daar spitst het debat in Europa zich nu in rap tempo op toe, op een manier die tot voor kort ondenkbaar was.

Aanval op instanties en wetten

Jarenlang is er gemord over het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat met zijn uitspraken het uitzetten van immigranten tegenwerkt. Nu is er openlijk opstand. Negen Europese regeringen, onder aanvoering van Denemarken en Italië, hebben deze week [een gezamenlijke brief](#) doen uitgaan, waarin ze het Hof ervan beschuldigen 'de verkeerde mensen' te beschermen. Mette Frederiksen, de Deense premier, stond in Rome naast Giorgia Meloni: links en rechts verenigd in verzet tegen Straatsburg.

'We hebben niet veel tijd,' zei Frederiksen. 'Mensen hebben het gevoel dat de situatie uit de hand loopt.' Dat is het nieuwe streven van 'progressief realisme': niet alleen het asielbeleid hervormen, maar ook de supranationale instellingen aanvallen die daarbij dwarsliggen. En de wetten. Vooral het Vluchtelingenverdrag van Genève uit 1951, dat bedoeld was om te voorkomen dat mensen ooit nog zomaar zouden worden teruggestuurd, zoals met de Joodse vluchtelingen was gebeurd in de aanloop naar de Tweede Wereldoorlog. Het principe van dat Vluchtelingenverdrag is de basis van het hele systeem: iedereen met een gegronde vrees voor vervolging moet worden toegelaten.

De sociaaldemocraten in Denemarken kwamen als eerste met een koerswijziging. Zes jaar geleden hebben zij het principe geïntroduceerd dat alle asiel tijdelijk is. Ze overlegden al met Rwanda over deportaties voordat Boris Johnson dat deed. Daarop volgden nog hardere maatregelen. Migranten met een uitkering moeten binnen een paar jaar 37 uur per week werken om hun rechten te behouden. Dit 'tough love'-progressief realisme blijkt populair. Frederiksen, een voormalig vakbondsleider, heeft de populistische verslagen en twee verkiezingen op rij gewonnen; een derde overwinning wordt volgend jaar verwacht.

De Zweden, die hun portie wel gehad hebben, zijn nu zo streng bij nieuwe asielaanvragen (en beter in het uitzetten van afgewezen aanvragers) dat ze onlangs als eerste land in Europa de netto immigratie naar nul wisten te krijgen. Hun volgende stap is £45.000 aanbieden aan gezinnen die bereid zijn hun Zweeds paspoort in te leveren en Europa te verlaten. In het VK wordt 'repatriëring' gezien als een extreemrechts fantasiebeeld. In het socialistische Zweden (dat ooit de

ouders van mijn vrouw als vluchtelingen verwelkomde) helpt 'remigratie' het sociaal contract beschermen. Als migranten niet kunnen integreren, waarom zouden we ze dan niet betalen om te vertrekken?

Regels stammen uit pre-globaliseringstijdperk

Italië heeft een regeling getroffen waarbij het elke maand 3.000 asielzoekers naar Albanië wil sturen. Activisten hebben daar succesvol tegen geprocedeerd, waardoor tot nu toe maar 125 asielzoekers daadwerkelijk in Albanië zijn beland, maar het debat zette het democratische dilemma in de schijnwerpers: wie beslist? Als kiezers Giorgia Meloni kiezen om migratie op een bepaalde manier aan te pakken, waarom zouden rechters haar dan kunnen dwarsbomen?

De centrum-rechtse Europese Volkspartij, de grootste fractie in het Europees Parlement, vindt het tijd om te praten over 'aanpassing van het Vluchtelingenverdrag aan de huidige wereld'. De Oostenrijkse minister van Europese Zaken zegt dat de huidige regels stammen uit 'een pre-globaliseringstijdperk', toen massale migratiebewegingen nog ondenkbaar waren. Daar wringt de schoen: het systeem werkte best toen er wereldwijd zo'n twee miljoen vluchtelingen waren. Nu, met meer dan 30 miljoen, kraakt het in zijn voegen.

Schrijnende situatie in Duitsland

Miljoenen mensen pakken hun biezen, niet omdat er meer oorlog of armoede is, maar omdat meer mensen zich de reis kunnen veroorloven. Zolang het Westen een systeem hanteert waarbij iedereen die voet aan wal zet, mag blijven (de meesten blijven, zelfs als hun beroep wordt afgewezen), zullen steeds meer mensen die fatale fuik ingetrokken worden. Mensensmokkel is uitgegroeid tot het nieuwe grote kwaad op aarde - en dat kan alleen doordat modernisering van het asielrecht wordt tegengehouden.

Dat alles heeft nu in Duitsland tot een schrijnende situatie geleid. Het aantal geweldsmisdrijven heeft het hoogste niveau in 17 jaar bereikt. De politie schat dat buitenlanders 42 procent van alle verdachten uitmaken. Angst voor migratiechaos was een belangrijk thema bij de recente verkiezingen. Alle partijen, zelfs de sociaaldemocraten, beloofden strengere maatregelen. De nieuw verkozen regering toonde zich in de campagne bereid asielzoekers aan de grens terug te sturen.

Hans-Eckhard Sommer, hoofd van de Duitse migratiedienst, ging nog een stap verder in het debat: hij vroeg zich af of immigratieregels echt iedereen moeten toelaten die aan bepaalde criteria voldoet, of dat het tijd is voor een nieuw quotasysteem. Hij stelde drie principes voor: een morele plicht om mensen in nood te helpen; een plicht om schaarse middelen verstandig te gebruiken; en — het meest controversieel — de noodzaak om 'het voortbestaan van onze democratische rechtsstaat niet in gevaar te brengen'.

Als hervormingen worden tegengehouden door verouderde verdragen, zei hij, 'verliest de democratie het draagvlak van haar burgers' — vooral als die zien dat de blokkade leidt tot criminaliteit, islamistisch terrorisme en het faillissement van de verzorgingsstaat. Als de publieke opinie niet wordt gehoord, drijft dat kiezers naar de extremistische hoek.

Morele zuiverheid is geworden tot hypocrisie

Het was een explosieve uitspraak van Sommer, en velen eisen zijn ontslag. Maar hij is niet ontslagen, zelfs niet terechtgewezen door de Duitse ministers. Hij zei immers wat veel Europeanen denken. De morele zuiverheid van 1951 is geworden tot hypocrisie. Het vroegere plichtsbesef kan niet met 20ste-eeuwse instrumenten worden nageleefd. En dat er almaar geen nieuwe regels komen, ondermijnt het vertrouwen in het probleemoplossend vermogen van de democratie.

Niets weerhoudt de Britse premier Keir Starmer ervan om soortgelijke punten aan de orde te stellen. Hij is immers jurist in een wereld die een nieuw juridisch kader voor vluchtelingen nodig heeft. Behoedzaam is hij op zoek naar opvangcentra in Albanese stijl (misschien in Kosovo), maar er ontbreekt iets: een bredere visie. De premier zou een eerlijke discussie op gang kunnen brengen over hoe een progressief immigratiebeleid eruit zou moeten zien. Hoe we onze plichten ten opzichte van de armste bevolkingsgroepen op aarde kunnen invullen, terwijl we de sociale cohesie thuis beschermen.

Starmer is op een aantal punten in het voordeel. Zijn regering heeft volledige controle over het grensbeleid en is een van de ruimhartigste sponsors van vluchtelingenkampen in het buitenland. Hij heeft de middelen om de netto immigratie een jaar lang op nul te houden, door visumverlenging veel moeilijker te maken en zo een deel van de zogenaamde 'Borisgolf' af te vlakken.

Door het lage geboortecijfer in het VK zal er altijd een gezonde instroom nodig blijven, maar we kunnen wel zelf aan de knoppen zitten. We zien aan de Denen dat 'tough-love' centrumlinkse regeringen best lang aan de macht kunnen blijven.

Herschrijf de asielregels

Lammy benoemt het goed. Maar om van 'progressief realisme' meer te maken dan een *soundbite*, zou Starmer moeten zeggen wat iedereen weet: de oude asielregels moeten worden herschreven. 'Wat vroeger juist was, hoeft dat morgen niet te zijn,' schreven de Europese leiders in hun gezamenlijke brief. Zo is het. Als Europa het sociaal contract ten aanzien van asiel wil gaan herschrijven, heeft Starmer geen reden om te zwijgen — en alle reden om het voortouw te nemen.

***Fraser Nelson** is columnist van *The Times*.

Deze column verscheen op vrijdag 23 mei in The Times.

Vertaling: Willy Hemelrijk

Wynia's Week verschijnt drie keer per week, **156 keer per jaar**, met even onafhankelijke als broodnodige artikelen en columns, video's en podcasts. U maakt dat samen met de andere donateurs mogelijk. Doet u weer mee? **Kijk [HIER](#)**. Hartelijk dank!